

Nagyapa és Lassú Báró

Lépeklények

Lassú Báró lépett egyet, megállt, lenézett a lábaira, hosszan, áthatóan, komótosan. Aztán lépett még egyet, majd vissza, és újra előre. Olyan volt, akár egy kicsipkézett járású szalontáncos.

Ahá, megláttalak kispajtás, megvagy, csattogta a felhős szürkületben. Megláttalak, bizony!

Hirtelen Balázs és Sára feje jelent meg az ajtóban, majd kicsivel utána a testük is. Épp a konyhából rohantak ki a Báró kiáltására.

Kedves Báró, kihez beszél, kit látott meg?, kérdezte a két gyerek nagy professzorszemekkel.

Kit, kit? Hát egy lépeklényt!

Kicsodááát!? Harsogta a két gyerekszáj.

Nem ismeritek a lépeklényeket?

Fejrázás mázsás suhogása volt a válasz.

Hogyan is kezdjem, miként is mondjam, dűnnyögött, donnyogott a csoda nemes. Szóval, tudjátok, minden lépésben lakik egy lény, árny, vagy manó, ahogy éppen tetszik. Ott ül, áll, mozog, szalad az emberi lépésekben, ő formálja, teremti meg azokat. Ő mondja meg, mekkora legyen egy lépés. A mérnök úré két úrlapnyi széles. A gyufaárus lányé háromlobbanásnyi. És így tovább. Az enyém például, húha, attól tartok még nem fejtettem meg.

És nekünk is van ilyen, izé, lépeklényünk?, kérdezte Sára meglepetten.

Hát persze, madám, különben, hogyan tudnál lépni, menni, szaladni, mi? Majdnem elkaptam a garbóját, hej-ha. Láttatok, láttatok, azt a nagy tubákos- szelence orrát?

Miért akarja megfogni?, kérdezte kíváncsian a két gyerek.

Beszédem van őkelmével, harsogta Lassú, egészen nyüszítő trombitahangja lett.

Nem akarom, hogy újra megismétlődjön.

Micsoda? Micsoda ne ismétlődjön meg?, bömbölték a gyerekek, miközben Lujza, a szakácsnő kiporszívózta az összes port a palotából, vagyis beporszívózta a gépbe.

Úgy történt, kezdte villogó szemekkel a Báró, még a régi időkben, mikor a szederbokrok alján is parányi városok lélegeztek I. Lábi Pisszen, a lépeklények királya gondolt egy huncutot, egy ragadós ostobát, és megparancsolta az alattvalóinak, hogy váltsanak embert, hogy cseréljenek. Gondolhatjátok azt a nagy kavarodást, azt a haszontalan gabalyodást: Muskátli rendőr főtörzsőrmesternek gyerekléptei lettek, majd orra bukott minduntalan, Lajhár cukrásznak meg saját macskája lépeklénye jutott. Egész nap párkányokra ugrált, háztetőkön mászkált, és ijedten lóbálta cukrászkését, hogy emberek mi történt, világkatasztrófa, atomtámadás, tündérátok? Szóval az egész Fahéjas-kerten úrrá lett a félszemű káosz. És ami a legszomorúbb, legijesztőbb volt, I. Lábi Pisszen a katonaság lépeklényeiről elfelejtkezett, nem küldött újakat a régiek helyére: ott állt az az egész iszonyatosan nagy hadsereg, és nem tudott megmozdulni, még a konyhába sem tudott kirontani tejért, még az ágyúkat sem tudták kitakarítani a nyalka tűzerek, kész, passz. Csak Nagyapának maradt meg a sajátja, akkor még nem tudta miért. És nagyon gyorsan ki kellett valamit találnia, mert a két királysággal és fél erdővel arrébb élő Bütykösök népe épp akkor akarta lerohanni a Fahéjas-kertet, a hegyek mögül már hallani lehetett zúgó éneküket, pár cserép le is esett a Nagytemplomról ijedtében.

„Várost tiprunk, házat dúlunk szét,

nem marad talpalatnyi büszkeség

sem. Megesszük a vidámságot vacsorára.

Éljen a kegyetlenség, éljen a dráma

világa! Lóg a fájdalom lába.”

Nagyapa vakarta a fejét, törte a szakállát, simogatta a pocakja közepét, és pipára gyújtott.

A megoldás nem lehet más, meg kell keresni Lábi Pisszent, és beszélni kell vele, úgy bizony. Csak az a huncut király lehet minden baj okozója.

De hol keresse, honnan húzza elő? Közben Pedáns Lajos tanársegéd lólépésben zakatolt el mögötte, és még egy villamosnyi város lakó különböző alakzatokban utána. Annyira, de annyira gondolkodott, hogy a Föld egyre gyorsabban forgott, és az emberek már nem csak furán mentek, de a tetejébe erősen szédültek is. A nagyon nagy hadsereg meg egyre jobban bűnnek horgasztotta a fejét, és sokoldalú hányingerrel is küszködött az ismert okok miatt.

Itt kell lennie valahol, hümmögött Nagyapa, itt a közelben. Fél nap is ráment mire világosság gyúlt a fejében, és akkorát ugrott a felfedezés örömétől, hogy a Meteorológiai Központban azt hitték egy rövid időre, hogy két nap van az égen.

Hoppá, hoppá, hoppácska! Hiszen Lábi Pisszen az én lépeklényem, de az ám!, süvítette. Azért

tudok én normálisan lépkedni, sőt még sasszézni is, úgy, mint régen.

Gyorsan haza akart rohanni, hogy megnézzé az idevágó fejezetet az Állati Okos Tudások Könyvében, amikor orra bukott, putty, pomm.

Itt vagyok, szólt komoran I. Lábi Pisszen király.

Frsss, ppps, köpte ki a homokot válaszul Nagyapa. Azonnal állítsd vissza a rendet a Fahéjas-kertben!

Ne aggódj, sajnós rájöttél, megtaláltál, a törvényeink szerint meg kell tennem mindenképpen.

És miét kellett ezt csinálnod?

Az is benne van a törvényeinkben, súgta Lábi Pisszen. Szükségünk van egy kis lépés lélekváltozásra. Pissz!, és eltűnt egy pillanat alatt.

Alig három óra alatt helyreállt a rend, a lépeklények láthatatlanul visszamentek, pattogtak, kúsztak-másztak eredeti gazdájukhoz. A nagyon nagy hadsereg is visszakapta saját lényeit, és rohant a Fahéjas-kert szélére, visszaverte a Bütykösök támadását, sőt, elkergette őket a hegyek közé, hogy soha többé le ne merészkedjenek.

A két gyerek szájtátva hallgatta a történetet.

Húha!, mondta Balázs.

Ez igen!, mondta Sára.

Holnap telik le a következő ötven év, ezért kell okvetlenül beszélnem a kis huncut uralkodóval.

Már megint egy szélfútta történet, barátom?, dörrent a hátuk mögött egy ismerős hang.

Nagyapa csillogó szemmel csóválta a fejét, és füstölögve szikrázott hozzá a Nap.